

ara!!

barcelona, 3 de març del 1936

Catalunya exigeix
l'immediata apli-
cació de l'Estatut

òrgan de les joventuts d'esquerra **ESTAT CATALA**
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

any I - núm. 5

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 cèntims

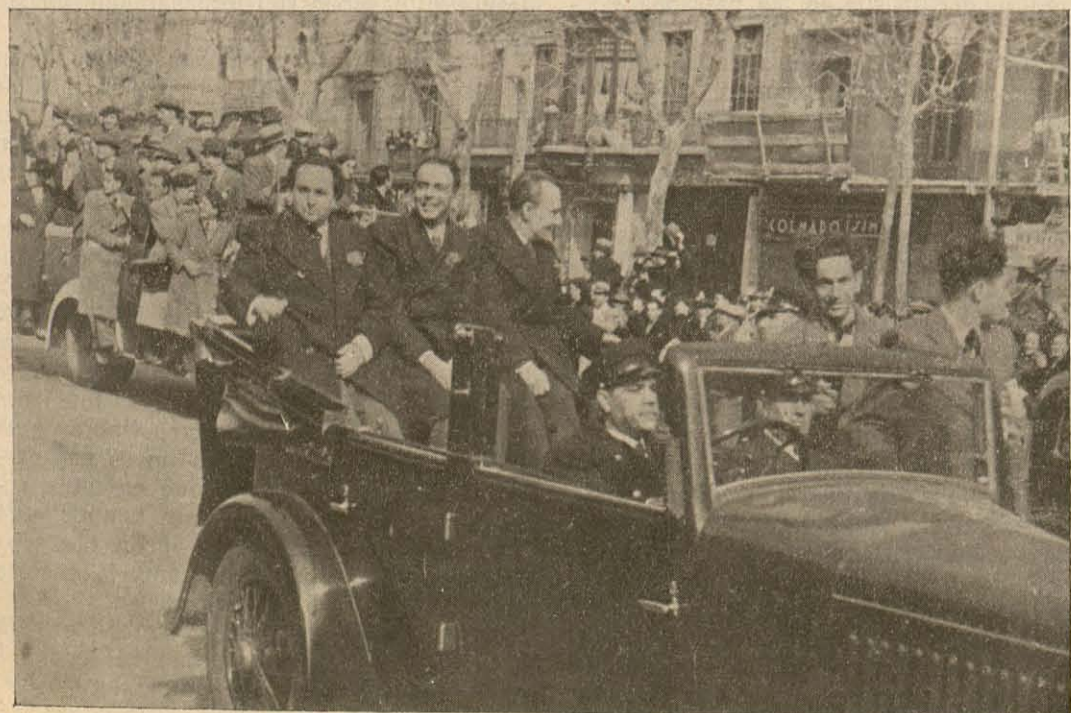
ara!! saluda emocionat el Govern popular de la nostra terra en la seva reintegració a la Generalitat de Catalunya.

Visca la
República
Catalana!

Visca la
Confederació
de
Repúbliques
Ibèriques!

Companys després de baixar del tren a Castelldefels.

L'auto que conduïa als consellers Gassol, Lluhi i Barrera.

Comorera, Martí Esteve i Mestres corresponen a la salutació de la multitud.

L'arribada del govern de la Generalitat de Catalunya

EDITORIAL

Amb una lentitud aclaparadora, la marxa de la vida autònoma de Catalunya va endavant.

de la vida autònoma de Catalunya, va endavant. Als òrgans de responsabilitat de la nostra terra els toca el seu guiatge i el seu comandament en via forçada. Deixem doncs, per a ells aquesta tasca feixuga, que el poble el dia 16 exigí que es realitzés. Nosaltres, però, necessitem, que els organismes interns del partit nostre es posin en el tren ràpid de la depuració, construcció i organització, de la nostra vida interna. La sobirania per a nosaltres, no és altra que aquella que emana de les fonts directes de la democràcia pura. Les assemblees generals, de les entitats, els plens comarcals, i el Congrés General del partit, han de convocar-se immediatament. Per altra banda, nosaltres portem, a una marxa rapidíssima, les convocatòries dels nostres organismes. Les Comarcals de Joventuts d' "Estat Català" es reuniran immediatament, algunes d'elles, la de Barcelona-Ciutat, a l'hora de sortida d'ARA!! ja se sabrà el dia de la seva celebració. El Congrés d' "Estat Català" igualment no es defugirà de cap de les ma-

neres. Cal donar l'exemple, les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" no defugiran res en absolut en l'ordre del dia dels seus comicis, com tampoc no tancaran les portes a ningú. Totes les famílies d'E. C., i emprem aquesta paraula, perquè no creiem en la de sectors o tendències, hi tindran cabuda i de la reunió de les mateixes, en la deliberació ordenada i eficient, en sorgirà d'aquella assemblea sobirana, els tres punts fonamentals que hauran d'ésser objecte del debat: depuració, construcció, i organització en el futur de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català".

Es hora, doncs, que tothom sàpiga complir amb el seu deure, o sigui emmolllar-se sota el règim de la democràcia dins els organismes de l'E. R. de C. i de les Joventuts d'E. E. C. Es endebades que algú volgués defugir aquests comicis, allunyant-los sobre preteses causes d'ordre polític. El règim intern de les nostres fileres, cal que sigui posat en marxa i de tal manera, en sortirà enrobustida la seva autoritat; prenguin acord en un sentit o altre. Les Assemblees sobiranes tenen, doncs, la paraula.

El nacionalisme oprimint davant el perill

En la continuïtat repressiva del jou espanyol és quan el poble català deu formar-se l'ideal nacionalista que comporta l'emancipació de l'individu del poder de privilegi de la classe patronal enemiga de tot moviment que signifiqui l'alliberament proletari, del qual es desprén la justícia fraternal que comporta en si mateixa la indefinida doctrina del progrés evolutiu.

Cents d'anys fa que el poble català soporta aquesta vexació a la nostra idiosincràcia dels botxins que representen la despòtica i imperialista Castella involucrada de sentiments criminals vers els pobles que sota la seva tirania es veuen malmesos per les armes de l'envilida noblesa castellana.

En múltiples ocasions la nostra Catalunya s'ha vist sotmesa als capricis de personatges destacats dels règims d'oprobri que s'han succeït en aquesta Espanya pobra d'esperit i curta d'intel·ligència que a través de les diverses generacions ens hem vist obligats —sota l'amenaça punyent de la repressió vergonyosa— a suportar amb escarni de la nostra sensibilitat humiliada per la vergonya que constituïa per a la nostra civilització la conducta emulatória de les gestes de Felip V.

Si en aquestes accions hi ha de lamentar la curtedat espiritual, no és menys vergonyós per a la nostra pàtria el tenir com a fills d'ella a homes, als quals l'alliberació nacional i social no significa res a no ésser que vegin en ella un fruit material immediat, malgrat que per a la majoria del poble significaria el benestar tan cobejat, a la vegada que la voluntat expressiva del poble de Catalunya.

Es, però, culpa d'ells el que no formin en

els rengles del nacionalisme avançat? NO. Els partits nacionalistes han descurat en gran manera la propaganda pública a mode de conferències quan els partits es mouen en la clandestinitat, i amb grans mítings quan es desenvolupen en plena llibertat d'acció.

Aquesta educació de masses conjuntament amb una xarxa de periòdics el més àmplia possible, serien el primer gran pas per a la tasca educadora de la multitud catalana com a poble autènticament nacionalista.

No hi fa res que els primers actes constitueixin un fracàs; les organitzacions en llurs principis no coneixen victòries, a no ésser que els dits partits proveïguin d'una fusió d'ells, ja coneguts anteriorment per la massa. Fet el primer pas, no fóra gens difícil inculcar d'una manera el més senzilla possible, mitjançant les publicacions adscrites al nostre programa els avantatges que per al nostre gran poble significaria la seva alliberació al jou espanyol, paràssit de Catalunya. A més no fóra inútil el formar una biblioteca nacionalista general en la qual es debatessin totes les lluites que han tingut d'entaular amb els seus respectius governs opressors els pobles que han trencat les cadenes de la tirania, i els que com el nostre encara estan sota aquesta influència, sinònim d'endarreriment intel·lectual de les nostres joventuts revolucionàries.

Per tot això la voluntat i l'esperit de lluita han de suplir els personalismes clàssics que dins el nacionalisme català existeixen, ja que en ell la conxorxa és plat de cada dia, ço que fa que la joventut catalana no presti la necessària atenció en l'eficàcia dels nostres mètodes.

L'INSURRECTE

Les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, demanen al Govern de la Generalitat atorgui una pensió als familiars del capità Biardeux, mort heròicament en la nit del 6 d'Octubre sota la metralla de l'enemic.

Tot el poble en massa ha fet acte de presència a l'arribada del Govern de Catalunya, empresonat durant quinze mesos. Era d'esperar i a ningú no haurà sorprès, tots hem estat representats, no podia faltar-hi ningú, els únics que han deixat de presentar-se són els vençuts, ni falta que hi feren, no han sabut sotmetre's a la formidable derrota democràtica del dia 16 de febrer; sempre han estat així, no ho estranyem.

Començant pel primer poble per on ha passat el gloriós Govern de la Generalitat, han estat dempeus i cadascú al seu lloc, fos l'hora que fos. A Mora d'Ebre, poble de Catalunya on primer parà el tren, una gentada frenètica i desitjosa esperà al baixador de l'estació minut per minut l'arribada tan desitjada per tots. Degut al retard de prop d'una hora que duia el tren, hagueren d'aguantar aquest llarg temps de matinada i d'una temperatura no massa soportable. En aquesta població s'hi avançaren a esperar-los diferents personalitats de representació popular, de la nostra terra. El moment fou emotiu per demés, homes i dones tenien els ulls plens de llàgrimes, fins el mateix President de la Generalitat, qui, aprofitant la parada baixà a trepitjar terra catalana, tant de temps enyorada, també parlà uns breus mots de salutació d'arribada que foren retransmesos erreu de Catalunya per mitjà de la ràdio.

Poques foren les paraules pronunciades per la màxima autoritat catalana, però foren tan sensibles que ja ningú dels presents pogué reprimir un plor de joia i felicitat.

Fou represa la marxa que havia de dur-lo a Barcelona i en aquell dolç moment de felicitat fou cantat tots a una els Segadors, acompanyats d'una Banda de Música.

A tots els següents pobles i ciutats continua la mateixa palpitant rebuda per no dir més; ofrena del poble al seu volgut Govern.

A Barcelona fou l'apoteosi final amb què tot Catalunya refermà i cloqué la rebuda tan triomfal, tan digna als homes que la representen.

Enorme fou la gentada que ha primeres hores circulava per tots els carrers, desfiant amb valentia l'empenta impetuosa del fred vent d'hivern que tant ens mortificà la major part del matí, però res no minvà l'ansia de l'espera que hora darrera hora hem desitjat.

De tots els indrets arribaren multituds representatives de totes les comarques catalanes, industrials i camperoles.

Tampoc hi faltaven les terres germanes de València, Mallorca, Aragó, Bascònia, Galícia i moltes altres que de moment sentim no recordar.

Tot era entusiasme, alegria, bategar de cors fins que arribà el moment tan desitjat, el crit fou unànim i únic «ja són aquí» fou d'una emoció innarrable, visques, aplaudiments a dojo, mocadors enlaire, però l'estat físic dels gloriosos viatgers, sigui per les emocions rebudes o bé fatigats pel viatge, ja acabaven les darreres energies i hagueren de passar entre la multitud acordonada disciplinadament per les Joventuts, a una velocitat que quasi no donà temps a retre-li salutació de cap mena.

Per les amples avingudes on passaren estaven curulles de públic en tot el seu llarg trajecte, uns dotze quilòmetre, quan arribaren al Parlament de Catalunya, la gent, havia omplent el Parc i tots els voltants i així succeí fins a la Plaça de la República on la gentada enormement superior a la seva cabuda esperava l'entrada triomfal al Palau de la Generalitat.

Després de pocs moments de l'arribada al Palau, sortí al balcó, tantes vegades històricament cèlebre, el President Lluís Companys i en unes emocionants paraules saludà el poble que havia anat a rebre'ls tant entusiàsticament, i una ovació formidable acollí el seu triple crit de «Visca, visca, visca Catalunya», en el seu parlament el succeí, complent al públic que el demanava a l'heroi defensor de les nostres llibertats, Pèrez Farràs, qui corresponent a l'assistència de què ha estat objecte en la presó, per part del poble català, sentia, no disposar de mil vides, per a poguer-les exposar totes en defensa de la dignitat, sobirania i llibertat de Catalunya; acabà amb un visca «Visca la democràcia», i un altre «Visca Catalunya...» que no pogué ben acabar per l'explosió frenètica d'un poble que estima en el seu grau màxim la seva llibertat.

Aquí acabà l'acte que tots els catalans oferiren als seus alliberadors, que han sofert per ells i per Catalunya quinze mesos d'ignominiosa presó, ensems que el poble era assassinat, perseguit i robat.

El senyor Irurita, diu...

En una fulla dominical que hem tingut ocasió de llegir, corresponent al diumenge 23 de febrer, hi hem trobat unes consideracions que en podríem dir «post-electoral» del senyor Irurita. No cal que diguem qui és el senyor Irurita. El senyor Irurita és aquell famós bisbe, anti-català 100 per 100 que ens fou enviat en els darrers temps de la dictadura i que tanta fama obtingué amb els seus sermons contraris a Catalunya i a la República des de la trona de la Catedral de la nostra ciutat. En aquest aspecte el senyor Irurita té un brillant historial. Cada vegada que obre la boca és per a llençar alguna frase contra els homes que per voluntat dels ciutadans governen la nostra terra. Es clar que dona la casualitat que el senyor Irurita només ataca els governants quan aquests pertanyen a les esquerres, que amb els de l'lei del 2 de gener no hi tenia res a dir. I tots recordem bé prou l'actuació del senyor Irurita en les passades eleccions.

Docs bé; en aquesta fulla dominical que hem esmentat al començament, el senyor Irurita explica i comenta l'evangeli del dia que, segons ens assabentem, versa sobre la resposta que el cec de Jericó féu a Crist: «—Senyor que hi vegi...». I el senyor Irurita aprofita l'ocasió per a llençar unes lamentacions que arriben al fons de l'ànima, i unes incídies com només ell sap dir. «Que vegin —diu— els pares de família l'abandó en què tenen l'educació cristiana dels seus fills». Això va dirigit a tots els que envien els seus fills a les escoles municipals. Segons el Sr. Irurita tots els mals provenen de què els infants no rebien educació cristiana. Es clar que molts dels que rebien educació cristiana si algun dia són caps de govern o ministres ordenen repressions com les d'Astúries, però això no hi té res a veure.

«Que vegin els homes públics l'abim on la societat es precipita amb aquestes llibertats de perdició. (Visca la Inquisició!) consentides des de les altures...» Dient-ho el bisbe que la llibertat és dolenta, no tindrem altre remei que tornar a cridar «Vivan las caenas!».

«Que vegin els pobres obrers (aquells obrers que el senyor Irurita i els seus carifeus volien comprar-los el vot?) la misèria espantosa on els porten aquestes prèdiques dissolvents, aquestes lluites de classe, aquestes utopies mil vegades promeses i mai aconseguides».

I després d'haver llegit tot això nosaltres veldríem preguntar al senyor Irurita: Si no existissin aquestes «llibertats de perdició» és pensa que podria atacar impunement el règim que per voluntat del Poble hi ha des de l'abril del 1931? Sense aquesta llibertat i aquesta tolerància, excessiva amb tipus com ell, creu que podria escriure el que escriu a les carrinclones fulles dominicals?

I les prèdiques dissolvents i les lluites de classe, creu el senyor Irurita que existirien si els burgesos fossin més humans i no tanquessin fàbriques, ni acomiadessin obrers després d'haver-los fet treballar amb jornals de fam?

I no sap el senyor Irurita que aquestes utopies són una realitat des de fa més de divuit anys en un país civilitzat, molt més civilitzat que aquells que tenen un règim feixista al qual el Vaticà presta tota la seva adhesió i el seu suport?

El senyor Irurita no té el perquè ficar-se en l'educació que reben a les escoles els infants que hi assisteixen, ni si la llibertat és o no és de «perdició» ni si hi ha lluites de classe. La seva missió és totalment diferent d'aquesta. El que hauria de fer és fer veure als burgesos que Crist deia que tots som germans i en canvi ells tracten l'obrer amb la punta de la sabata i això no és pas germanor. El senyor Irurita que es titula representant de Déu, no sap tampoc que Crist deia que els pobres eren els seus predilectes. Per això trafica amb la misèria quan hi ha d'haver eleccions.

Però pensem que Crist també foragità del temple els mercaders que hi havia. I ara tindria de tornar-hi, no li sembla senyor Irurita?

F. J. ZAMORANO

L' hora dels arribistes i grimpadors

El Dr. Pou i Godori que, nomenat per Madrid, exercí de Delegat de Treball a Barcelona i que, en temps pretèrits, havia fet públiques manifestacions de menyspreu i d'insult per als catalanistes, que inspirà campanyes durant la dictadura militar en contra de les nostres coses i dels nostres homes, que inicià i organitzà ell mateix un «homenaje» al general Barrera, —vegeu-lo en la fotografia en l'acte del lliurament del bastó de comandament, acompanyat de Milans del Bosch, Viver, Luengo, etc.—; que aconseguí en temps de la República i abans del 6 d'octubre de simular simpaties per l'Esquerra i pels seus homes, que el 8 d'octubre recomençà la seva tasca de servilisme als militars, malgrat el qual fou destituït del seu càrrec, després de la prèvia informació d'un minucios expedient (cosa estranya en aquells dies i que diu com se-

ria de justificat el llençar-lo d'allà on es trobava); que més tard, incorporat a la CEDA, aconseguí la seva reposició, no efectiva, per la protesta enèrgica de nombroses entitats gremials que ho impediren; que fa sols quinze dies anava darrera els elements de Lliga Catalana perquè manaven i que ara es belluga per a què els elements d'Esquerra li facin lloc. Així ho féu el dia de la presa de possessió del Governador General segons fotografies aparegudes a la premsa barcelonina ens demostren. En canvi no pogueren fer-se'n a l'Alcaldia de Barcelona en el moment de la presa de possessió per l'alcalde popular senyor Pi i Sunyer, per haver-lo tret violentament d'aquell despatx un ciutadà que demostrà tenir exacta noció de ço que és l'ètica, la moral i la dignitat política ciutadana.

L'equívoc de certs partits

Moltes maneres hi ha de desvirtuar el fet nacional de Catalunya. L'un consisteix a invertir-se d'un fals catalanisme que dimana d'un complet provincialisme i falsa concepció de ço que ha d'ésser un esperit nacional oprimint en la lluita per a la seva emancipació col·lectiva. Aquests individus o formacions que així obren escampen la seva equivocada doctrina —que, segons ells, és la més eficaç per arribar a una plena llibertat del poble català— arreu dels contorns i pobles de la nostra pàtria. S'han creat un ambient de privilegi aprofitant-se de l'ensimismament en què està sumit el poble de Catalunya, desmoralitzat en el seu esperit nacional per la confusió que creen els postulats de certs partits d'autoritat reconeguda per la majoria equivocada del nostre poble, a la vegada que monopolitzant el sentit nacional i de llibertat que segons ells només es pot aconseguir enfonsant els termes nacionalistes cap una «conllevància» amb els nostres governats opressors. Si la nostra personalitat i sentiment nacional ha de servir de joc a certes polítiques individuals deixant de banda el bàsic sentit doctrinari que tot poble que porta en si mateix una història política nacional imposa, del resultat i del fruit d'aquest joc ha de fer-ne responsables als qui investits d'una representació popular atorgada en moments de sofriment i persecució, no han sabut o volgut defensar i sustentar en nom dels herois que lluitaren i saberen morir com a tals en acudir a reivindicar la tesi de la Llibertat condensada en l'esclavatge de la col·lectivitat.

Aquests diputats o representants pròpiament dits de Catalunya en aquests cinc

anys de República confusionista, han adoptat una trajectòria a seguir que segons sembla consisteix a declarar-se acordament a mantindre el ritme seguit fins ara d'adoptar com a nostres els principis jurídics imposats pel poder opressor del nostre poble, que digui's demòcrata o autòcrata sempre niarà en el seu més pregon sentiment la necessitat de conservar la personalitat integral d'Espanya.

Aquesta convicció nacional es veu afavorida pel fet que segons ells disfrutem d'un Estatut del qual en surten la reconeixença del nostre plet i les facilitats que del tal es desprenen ja que diuen que ens permet governar-nos a nosaltres mateixos. El somriure que els haurà vingut mantes vegades als homes que han format part dels governs liberals (?) que s'han constituït en aquests anys de República espanyola haurà denotat la commiseració que senten per la candidesa de la ingènua política d'aquests homes catalans que segons diuen escampen els ideals nacionalistes arreu de tots els recors i llocs en els quals hi hagin homes aptes per a comprendre'ls.

El poble català ha respost en aquesta hora i ha dipositat en ells la confiança plena de què sabran obrar com cal que obrin els homes per als quals Llibertat i Democràcia és el mot obligat en quants actes prenen part.

La confiança hi és dipositada. Veurem l'ús que en fan d'aquesta acta de diputat al «Parlamento de la República Española».

CLAUDI ESTEBAN

FIBLADES

El senyor Josep A. Ah! Trabal, hom pregunta, sense trobar contesta, on era el 6 d'Octubre. En canvi tothom sab que el dia 7 del mateix mes, visitava el Capità General Batet a la seva caserna.

I del propi senyor Trabal, es diu que el dia de la presa de possessió del Governador General senyor Moles —es veu que és l'home dels Governadors— va ésser cridat perquè el presentés el Poble. Catalunya, senyor Trabal, està cansada de Governadors Generals, perquè tingueu d'esmerçar ei temps fent-ne presentacions.

Què passa a la Lliga?, hom pregunta: Sembla que hi ha *mar de fondo* entre dirigents i dirigits. Francisquet, encara no t'has cansat de tants fracassos?

Hem llegit a «La Humanitat» que el servei d'ordre de la jornada d'ahir era organitzada per un tal Reverter. No serà pas, aquest senyor, el mateix Reverter que ha pagat les despeses del centre d'En Trabal del carrer dels Archs?

Sembla que els grimpadors tornen a bellugar-se. Ara li toca el torn al cèlebre ex-Delegat del Treball interí, Pou Godori. Al seu descàrrec diu que va ésser destituït pel coronel Giménez Arenas. Nosaltres recordem, però, la veritat del fet. Pou Godori, va ésser portat al jutjat d'Instrucció acusat de malversació de cabals públics. En fi, un vulgar «straperlista».

Els *jóvenes bárbaros* han llençat un manifest fent acte de contrició. Potser que us lleveu massa tard, senyor Romà!

Si els radicals s'exclamen del cant d'«Els Segadors» és molt possible que coneguin els motius que donaren lloc a la seva creació.

En Trabal glorificador del 6 d'Octubre en els mitings és un farsant amb dues cares. El dia de l'enterrament del company comunista Josep Pujol, parlant amb els diputats Valdés i Aznar, deia que el 6 d'Octubre calia lligar-lo dins un sac i tirar-lo a mar.

Uns quants «*caballeros straperlistas*» han marxat a l'estranger per por del poble. Què en són de porucs! Què no saben que el poble només es queixa quant rep, perquè la seva gran consigna és Serenitat, Ordre i Disciplina per a quan guanya.

Els lerrouxistes fan campanya de «joc», avui el fan per les banderes.

«Renovación» de dissabte parla d'una pàtria indivisible, però no ha explicat perquè el seu fundador D. Alejandro s'ha quedat sense acta de diputat.

Ens diuen que una alta funcionària del departament de Treball, emparentada amb amb un diputat de l'E. R. de C., i o va poguer sostreure's a la simpatia que tenia pel senyor Vallés i Pujals, i va treure's el «Carnet Electoral». El bo del cas, però, va ésser que per poc el dia de les eleccions no pogué votar amb tant exquisit document d'identitat.

Un avís als burgesos

Un dels punts del programa de govern que ha portat a la victòria el Front Popular, ha estat el de l'amnistia i retorn als llocs que ocupaven, dels obrers empresonats a conseqüència dels fets d'octubre.

L'Amnistia ha estat donada. Poc a poc els empresonats han anat recobrant la llibertat i reintegrant-se a les seves llars. Passats els primers moments de joia i d'efusió l'ex-empresonat ha hagut de tornar al taller, a la fàbrica o a l'oficina i reprendre el treball que abandonà en Octubre del 1934 per anar a defensar Catalunya. I aleshores la tragèdia ha sorgit. Molts patrons s'han negat a deixar treballar els que retornaven al seu lloc. Amb excuses i pretextos han impedit als nostres germans de reprendre el seu treball i obtenir així el jornal necessari per a subvenir a les despeses de la seva llar. Els burgesos, afiliats als partits d'«ordre» (?) en llur immensa majoria, declaren el pacte de la fam als qui saberen anar a la presó dignament, serenament, amb la dignitat i la serenitat que dona el saber que s'ha complert amb el deure. No hi anaren per lladres, senyors burgesos aliats

de l'«straperlo». Hi anaren per ideals, i per ideals nobles. No teniu dret, per tant, a privar a aquests homes del que els cal per a viure honradament. No teniu dret a llençar a la misèria i a la desesperació a aquests homes i llurs famílies. Aquesta tàctica vostra, baixa i canallesca, no pot emprar-se. Si esteu creguts que encara manen Gil Robles i companyia, esteu equivocats. Si esteu creguts que aquest boicot us serà consentit, més equivocats encara. Els resultats de la vostra actitud seran ben diferents dels que us penseu.

Nosaltres demanem als companys que no els hagi estat permès de reprendre el seu treball, que ens facilitin el nom del patró o entitat que ho ha fet. Volem exposar al poble de Catalunya els noms d'aquests individus, i demanem a l'honorable Conseller del Treball de la Generalitat de Catalunya que s'apliqui tot el rigor de la Llei a aquests poc escrupulosos subjectes. La dignitat de Catalunya i del proletariat català així ho reclamen i així cal fer-ho.

F. J. Z.

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un trimestre, 3 ptes.
Un semestre, 5 »

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

L'IDEARI D'ESTAT CATALÀ

Elements interessats a apartar el destorb que, per a llurs ambicions inconfessables, suposa l'existència i la força d'«Estat Català» han pretès fer veure que es tracta d'una organització circumstancial, sense programa propi, que no ha subsistit a través del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'evidència dels fets s'encarrega per ella sola de desmentir aquestes suposicions absurdes. «Estat Català» subsisteix, manté el seu programa, conserva els seus enquadraments i prossegueix fins al triomf definitiu la lluita pels ideals que motivaren la seva creació. Ho farà sol o aliat amb forces afins, i movent-se dins la realitat de cada moment.

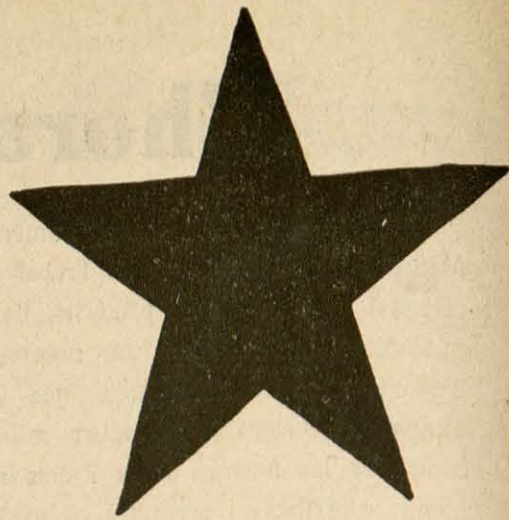
Les circumstàncies que aconsellaren les forces d'«Estat Català», dirigides per Francesc Macià, d'acudir a la Conferència d'Esquerres, on nasqué Esquerra Republicana de Catalunya, i el fet que trobessin amb els altres sectors que la formaven uns punts de coincidència, i que formulessin conjuntament un programa de realitzacions immediates no significa naturalment que, ni Macià, ni «Estat Català», renunciessin a cap dels punts del programa propi acordat en març del 1931, en les deliberacions tingudes a l'Avenç Democràtic Republicà de Sant Andreu. Demà, convertits en realitat i consolidats els punts bàsics, mantinguts per Esquerra Republicana de Catalunya, aquesta organització podria dissoldre's, i «Estat Català» seguiria mantenint la pròpia organització fins al triomf total del seu ideal màxim.

Com pot pretenir ingorar-ho? Reproduïm, a continuació, les conclusions de l'Assemblea de Sant Andreu, on es definí «Estat Català» com a partit polític.

La posició és encara la mateixa, el programa és el mateix de sempre, l'organització ha multiplicat la seva força. «Estat Català» emmotlla, és clar, a les circumstàncies variables, la tàctica a seguir. Són les soles variacions que es produeixen en el seu front. Sota l'ombra de Macià, segueix, amb pas segur, el seu camí vers l'ideal, que és immutuable. Avui, perquè les circumstàncies ho aconsellen, en cordial coincidència amb tots els sectors que integren Esquerra Republicana de Catalunya; demà, com millor convingui per tal d'assegurar el triomf. El que no s'esdevindrà mai és que «Estat Català» plegui la bandera sota la qual s'aplegà, a les ordres d'aquest cabdill de llegenda que es digué Macià.

L'ASSEMBLEA DE SANT ANDREU

La premsa de Barcelona no presentí la nova força que naixia. Tampoc no sabé pulsar el sentiment del poble, que poques setmanes després havia d'aclamar a Macià com a heroi nacional. Els diaris "independents" dits d'informació, havien d'esperar a presenciar les jornades d'abril per a comprendre que es trobaven davant unes noves forces que anaven a presidir l'adveniment de fets històrics. La premsa política, potser més advertida, veia només en les deliberacions de Sant Andreu, l'infantament d'unes organitzacions enemigues.

DECLARACIONS FONAMENTALS D'ESTAT CATALÀ

Heus ací les conclusions aprovades a l'Assemblea de Sant Andreu:

CONSTITUCIO GENERAL DE L'ESTAT I PROBLEMA CATALÀ

Estimant d'indiscutible evidència la personalitat nacional de Catalunya, per les característiques històriques, geogràfiques, lingüístiques, econòmiques i, més encara, per la voluntat indiscutible dels catalans; convenient pels supremos interessos de frater-siderant igualment convenient per als supremos interessos de fraternitat universal, i particularment, per raons d'ordre històric i geogràfic, la federació de Catalunya amb altres pobles ibèrics, l'Assemblea declara aquestes qüestions, essencials i d'urgent resolució, per la qual cosa, a fi de complir amb justícia amb elles, fixa el criteri del partit en les següents

DECLARACIONS FONAMENTALS

Primera. Dret de Catalunya a regir-se per si mateixa, amb plena sobirania.

Segona. Obligació ineludible de treballar activament i pels mitjans que calgui per a aconseguir aquest dret.

Tercera. Assolida la llibertat nacional, facilitar, amb tota cordialitat, la confederació dels pobles ibèrics, sempre que aquesta deixi salvada i garantida la sobirania dels estats particulars que estableixin el pacte.

Cuarta. Aquesta confederació únicament podrà establir-se amb pobles regits per un govern democràtic i es pactarà directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants.

ARTICLES ESSENCIALS HISENDA

Banca. 1er. Nacionalització de la Banca i creació del Banc Únic del poble on es fondran totes les entitats de Crèdit de la Nació.

Duanes. 2on. Poder exclusiu de l'Estat d'augmentar, disminuir, modificar i anul·lar les tarifes d'importació amb el fi de regular les nostres relacions amb els altres països, constituint-se en el futur com a protecció dels interessos del poble, en lloc de mitjà d'enriquiment de les empreses privades.

Tributació Estatal. 3er. Implantació del sistema directe tributatiu carregant sobre el cost de producció el tant per cent corresponent derivat de la repartició del pressupost de la nació entre tota la producció nacional, d'acord amb les proposicions emeses pels organismes tècnics, industrials i econòmics creats «ad-hoc».

Tributació Municipal. 4rt. Implantació del sistema directe, o sia, carregant sobre el consum el tant per cent corresponent resultant de repartir el Pressupost Municipal entre la xifra total del consum de la població durant l'exercici econòmic.

Serveis Públics. 5è. (General de l'Estat). Nacionalització dels serveis de Transports (terrestres, marítims i aeris), comunicacions (telègraf, telèfons i ràdio-telegràfics), etc.

Serveis Públics. 6è. (Municipals). Muni-

cipalització dels serveis de definit caràcter públic municipal (aigües potables, gas, subministres de llum elèctrica a particulars, etc., tramvies, etc., etc.)

Agricultura. 7è. Nacionalització de la riquesa agrària transformant el dret de propietat en dret de possessió, usufructuant la terra qui la treballa i tenint cura de la seva regulació, Sindicats, Cooperatives, Municipis, etc.

Força. 8è. Nacionalització de totes les indústries productores de la força i dels mitjans de produir-la (hulla blanca, groga, blava i negra).

Indústria. 9è. Nacionalització de tota la indústria productora de les primeres matèries, agrícoles, minàries, etc., així com les indústries de transformació d'aquestes primeres matèries.

Indústria. 10è. Nacionalització de tota la indústria productora de maquinària i utillatge, com fundicions, etc.

Indústria. 11è. Nacionalització de totes les indústries manufactures d'articles de consum, com teixits, confeccions, mobles, etcètera.

Comerç. 12è. Nacionalització de tot el comerç al por major els organismes del qual organitzaran una xarxa de dipòsits.

Comerç. 13è. Municipalització i col·lectivitat de tot el comerç al detall els magatzems dels quals es proveiran dels dipòsits al por major.

Estadística. 14è. Creació d'un Consell d'Economia, integrat per:

Primer.—Tècnics de la indústria.

Segon.—Tècnics de l'Economia.

Tercer.—Organismes productors.

Quart.—Organismes consumidors.

Cinquè.—Representació de l'Estat i del Municipi.

PONENCIA MUNICIPAL

Primer.—Sindicalització dels serveis públics.

a) Contractació directa per la realització de les obres públiques (de caràcter públic) amb els organismes socials.

Segon.—Simplificació i democratització de la burocràcia municipal.

a) En els exàmens del proveïment de places, els regidors hi intervindran únicament per a fiscalitzar les tasques del tribunal.

b) Els càrrecs seran inamovibles i els ascensos per antiguitat i aptituds.

c) Els càrrecs de caps de serveis, seran movibles.

d) Els caps de serveis tècnics tenen el deure i dret de parlar en les sessions municipals quan els sigui demanat llur parer o quan s'hi creguin obligat per discutir-se assumptes de la seva competència.

e) Creació d'una escola de funcionaris per a la formació de personal tècnic i especialitzat, i arxiu dels avenços municipalístics del món.

Tercer.—Simplificació de l'acció tributària.

a) Reduir el nombre de tributs.

b) Els tributs estaran en relació directa amb la capacitat econòmica del contribuent i la utilitat que treu dels serveis públics.

Quart.—Urbanització, sanejament i embelliment dels suburbis. Enrunament de les cases malsanes.

a) Sanejament i embelliment de la platja.
b) Jardins públics per a infants i camps de joc a les barriades.

Cinquè.—Construcció de cases confortables i econòmiques, hospitals, cases de repòs i de convalescència, banys municipals, piscines i sales de gimnàstica.

Sisè.—Construcció de grups escolars, escoles especials, colònies i totes les obres complementàries de l'escola.

Setè.—Fomentar i subvencionar la constitució i creixença de les cooperatives de consum i de producció.

Vuitè.—Federació de petites municipalitats veïnes per a actuar conjuntament d'acord amb aquest programa.

RELIGIO I CULTES

Primer.—Separació de l'Església de l'Estat.

Segon.—Abstinència competida de tracte o concordat amb la Seu Papal.

Tercer.—Amplia llibertat de cultes i prohibició del seu exercici extern.

Quart.—L'ensenyament serà laic.

PONENCIA DE CULTURA

Escola laica.

Parla catalana en tots els estudis.

Edat escolar fins als 16 anys (Prorrogables parcialment fins als divuit anys).

Ensenyament dels treballs manuals conjuntament amb els intel·lectuals.

Millor preparació docent dels mestres i millors mitjans de vida.

Puniment sever dels pares que posen els seus fills a treballar abans de l'edat i més encara dels patrons que els admeten.

Estudis gratuïts dels alumnes sortits de les escoles municipals i de l'Estat.

Universitat lliure i gratuïta.

Fundació de nuclis culturals en els centres comarcals.

QUESTIONS SOCIALS

El Partit declara que cal estendre a tota la col·lectivitat la propietat de les coses i de les empreses de treball. No és just que la producció estigui de fet socialitzada i els beneficis recaiguin en unes poques mans, mentre arriba el dia en el qual sigui un fet un règim social d'estricta justícia.

El Partit declara que cal fomentar les organitzacions obreres de resistència que facilitin l'emancipació del proletariat. Conseqüentment cal reconèixer la personalitat sindical i convertir les relacions entre patrons i obrers, no en una raó de sometiment i dependència — com ara —, sinó en una relació d'igualtat, creant Consells d'obres que intervinguin en la gerència de les empreses.

El partit declara que cal establir l'assegurança social contra la malaltia, la invalidesa, la vellesa i contra l'atur forçós.

El Partit declara que cal estendre a la dona tots els drets civils, polítics i socials que tingui l'home. Que la dona proletària té dret al descans legal de tres mesos abans del part i fins quaranta dies després, creant-se sales breçols per tal que puguin alletar llurs fills.

El poble exigeix l'aplicació immediata de la llei de Contractes de Conreus, derogada pel general Batet en ús d'atribucions usurpades amb la força del canó.